

STAR WARS™

VECTOR PRIME

AZ ÚJ JEDI REND

R. A. SALVATORE

Legendák – a legjobb történetek

HUSZONEGY ÉVVEL
AZ ENDORI CSATA UTÁN
AZ ÚJ KÖZTÁRSASÁG MÉG SÖTÉTEBB
ELLENSÉGGEL NÉZ SZEMBE...

Több mint két évtizeddel azután, hogy a Lázadók Szövetségének hősei megsemmisítették a Halálcsillagot és megdöntötték a császár hatalmát, az Új Köztársaság csak küszködve tudja fenntartani a galaxis békéjét és gyarapodását. Zavargások kezdődnek, melyek azzal fenyegetnek, hogy elpusztítják a Köztársaság ingatag uralmát.

Ebben a lobbanékony légkörben bukkan fel Nom Anor, a karizmatikus vezető, aki sötét szándékkal feltüzeli a kedélyeket és elhinti az elégedetlenség magvait. Ám miközben a Jedik és a Köztársaság a belviszályokkal foglalkoznak, új fenyegetés bukkan fel a Külső Gyűrű peremén túlról – egy olyan ellenség, aminek a fegyvereihez és technológiájához hasonlót az Új Köztársaság tudósai még sohasem láttak.

Luke Skywalker és a felesége, Mara, Csubakka, illetve Han Solo, Leia Organa Solo és három gyermekük hirtelen ismét csatába keverednek ugyanazt a szabadságot védelmezve, amelyért már olyan sokan küzdöttek és haltak meg. Ám ezúttal még maga az Erő sem biztos, hogy elég lesz...

VECTOR PRIME

— részlet —

EGY

FOSZLÓ SZÖVET

Túl nagy volt a béke odakint, az űr vákuumával körülvéve, ahol csupán az iker-ionhajtóművek zúgása törte meg a csendet. Bár szerette a nyugalom e pillanatait, Leia Organa Solo egyben érzelmi csapdának is tekintette őket, mert elég sokat tapasztalt már ahhoz, hogy tudja, mekkora káosz várja az út végén.

Mint mostanában minden egyes út végén.

Leia megállt egy másodpercre, mielőtt belépett a pilótafülkébe a *Jade Sabre* fedélzetén, az új kompban, amit a testvére, Luke építtetett a feleségének, Mara Jade-nek. Aki ott is ült a vezérlésnél Jainával: kényelmesen helyezkedtek el egymás mellett és mosolyogva beszélgettek. Nem vették észre Leia érkezését, aki a lányára nézett, a tizenhat éves Jainára, aki valahogy kifejlesztette magában egy veterán pilóta hűvös nyugalját, és ettől sokkal érettebbnek tűnt. Hosszú, sötét haja és barna szeme nagyon hasonlított az anyjára, főleg a világos, bársonyosan sima bőrével alkotott kontraszttal és az ismerős vonásokkal együtt. Még Leia is sokat látott bele saját magából a lányba... Gyorsan korrigálta ezt a gondolatot, hiszen már inkább fiatal nőként kellett volna tekintenie rá. De a lényeg nem változott: a barna

szempárban ugyanaz az egyszerre pimasz, kalandor és elszánt izzás ült, mint valaha az övében.

És ettől Leia megtorpant egy pillanatra, mert ekkor döbbsen rá, hogy amikor Jainára nézett, valójában nem a saját tükörképét látta, hanem azt a lányt, aki ő volt valaha. Enyhe szomorúság környékezte meg, amikor arra gondolt, milyen lett az élete: diplomatává, hivatalnokká, mediátorrá vált, aki mindig próbálta csillapítani a kedélyeket, mindig csak az Új Köztársaság békéjéért és fellendüléséért dolgozott. De tényleg hiányoztak azok a napok, amikor a sugárfegyverek éles csattanásai és a fénykardok zúgása voltak a leggyakoribb zajok körülötte? Tényleg bánta, hogy ezek a vad idők elmúltak, és már csak az ionhajtóművek tompa dohogása és a büszkeségükben sértett követek panaszkodása vette körül?

Talán igen, ezt be kellett ismernie legalább saját magának, de Jaina csillogó tekintete láttán mégis örült, hogy így alakult.

Még egy apró érzés lepte meg egy pillanatra – talán szúrászerű féltékenység? –, amikor Mara és Jaina felnevettek valami viccen, amit ő nem hallott. Inkább kilökte ezt az abszurd képzetet a tudatából, és a sógornőjére, Luke feleségére nézett, aki Jaina személyes kérésére a Jedik tanaira oktatta a lányt. Mara nem olyan volt, nem viselkedett úgy, mintha Jaina anyját próbálta volna helyettesíteni, sokkal inkább a nővérének tűnt, és ha Leia a zöld szempárban folyton izzó tűzre gondolt, rögtön tudta, hogy Mara olyasmit adhatott a lányának, amit ő nem, barátsága és tanításai egyformán értékesnek bizonyulhattak a számára. Ezért is félre kellett tennie a féltékenységet, és inkább csak örült, hogy Jaina ilyen barátja lett.

Közelebb lépett, de ismét megtorpant, mert mozgást érzékelt maga mögött. Már mielőtt odapillantott, felismerte Bolpuhrt, a noghri testőrét, aki máris odaállt mellé, olyan könnyed és kecses mozgással, ami szellőtől meglibbenő csipkefüggönyre emlékeztette Leiát. Pontosan emiatt fogadta el, hogy az ifjú Bolpuhr legyen az árnyéka, mert sokkal diszkrétebb volt, mint bármelyik

testőr, akit valaha látott és ismert. Csodálta a noghrit, a kecsességet és a csendességét, ami halálos harci képességekkel párosult.

Egyik kezét felemelve jelzett Bolpuhrnak, hogy maradjon kint, és bár a fiú általában érzelm nélküli tekintete ezúttal egy pillanatra csalódottságot tükrözött, szó nélkül engedelmeskedett. Bolpuhr, de általában véve minden noghri, bármit megtett volna neki. Beleugrott volna egy szakadékba vagy egy ionhajtóműbe is érte, mi több, Bolpuhr egyedül akkor mutatta elégedetlenség bármi jelét, ha Leia olyan utasítást adott neki, melynek nyomán nem lehetett a közelében, hogy megvédje.

Ahogy most is ezt gondolhatta, legalábbis Leia erre következtetett a noghri csalódottságából, bár hogy milyen veszélytől akarta megvédeni a sógornője magánkompján, azt Leia nem tudta elképzelni. Az elkötelezettség néha teherre vált.

Biccentett a testőrének, és bement a nyitott ajtón a pilótafülkébe.

– Meddig tart még? – kérdezte, és jót mosolygott, amikor Mara és Jaina is összerendezte a meglepetéstől, ahogy hirtelen megjelent mögöttük.

Válaszképpen Jaina megnövelte az elülső képernyő nagyságát, hogy a jellegtelen fénypontokból két bolygó képe legyen. Az egyik többnyire kék és fehér, míg a másik inkább vöröses árnyalatú volt, és olyan közel lebegtek egymáshoz az űrben, hogy Leia azon tűnődött, hogyhogy a nagyobbik gravitációja még nem húzta be kisebb társát, és tette a holdjává. Félúton közöttük, így nagyjából félmillió kilométerre tőlük, fedélzeti fények csillogtak a kék-fehér bolygó árnyékában. A *Mediator* parkolt ott le, egy mon calamari csatacirkáló, az Új Köztársaság flottájának egyik legújabb hajója.

– Most vannak a legközelebb egymáshoz – jegyezte meg Mara a bolygókra utalva.

– Esedezem a bocsánatukért – jött egy dallamos géphang az ajtó felől, ahogy belépett C-3PO, a protokollroid –, de ezt nem tartom teljesen igaznak.

– Majdnem az – helyesbített Mara, azután Jainához fordult:
– A Rhommamool és az Osarian is felszíni alapú, mármint technológiailag...

– A Rhommamool szinte kizárólagosan! – tette hozzá C-3PO gyorsan, ami miatt rosszalló pillantásokat kapott mindhárom nőtől, melyeket észre sem vett és természetesen folytatta: – Még az Osarian flottája is jelentéktelennek tekinthető. Hacsak nem a Pantangi Légi-technológiai Fejlettségi Skálát használjuk, ami szerint egy egyszerű sikló is közel egy kategóriába kerül egy csillagrombolóval. Tökéletesen nevetséges mérce.

– Köszönjük, Threepio! – mondta Leia olyan hangon, amivel egyértelműen jelezte, hogy máris többet hallottak, mint amennyit akartak.

– Viszont mindkettőn kifejlesztettek olyan rakétákat, amikkel egymásra lőhetnek ebből a távolságból – folytatta Mara.

– Ó, igen! – kiáltott fel a droid. – És a relatív elliptikus pályáik közelségét tekintve...

– Köszönjük, Threepio! – mondta Leia valamivel nyomatékosabban.

– ...egy ideig még lőtávolságban maradnak – fejezte be a droid egy pillanatnyi szünetet sem tartva. – Legalább hónapokig. Ami azt illeti, két standard hét múlva még közelebb lesznek egymáshoz, jóval közelebb, mint a következő évtizedben bármikor.

– Köszönjük, Threepio! – mondta ezúttal Mara és Leia egyszerre.

– Ahogy az előző évtizedben sem voltak ilyen közel egymáshoz – a droid szükségét érezte, hogy még ezt is hozzátegye, miközben mindenki hátat fordított neki.

Mara a fejét csóválta, próbált visszaemlékezni, hogy eredetileg mit akart mondani Jainának.

– Anyád ezért döntött úgy, hogy most jön ide.

– Harcra számíthatunk? – kérdezte a lány, és mindkét idősebb nő látta a csillanást a szemében.

– A *Mediator* segít, hogy jól viselkedjenek – mondta Leia reményteli hangon. És igen, a csatacirkáló lenyűgöző hadihajó volt, a legújabb technológiát képviselte a mon calamari csillagcirkálók sorában.

Mara a képernyőre nézett, és a fejét csóválta, nem tűnt úgy, mint akit meggyőztek e szavak.

– Ennek a katasztrófának az elkerüléséhez nem elég erőbe-mutatót tartani – mondta.

– Valóban, minden jelentés szerint fokozódik a feszültség – szólt közbe C-3PO. – Egyszerű bányászati vitaként kezdődött az ásványi anyagok jogairól, ám azóta a retorika egyre jobban hasonlít valamiféle szent hadjáratra.

– A Rhommamool vezetője miatt – jegyezte meg Mara. – Nom Anornak hívják. A követői legalapvetőbb ösztöneire játszva arra használta az Osariannal folytatott vitát, hogy elnyomó zsarnokságot építsen ki. Nem szabad alábecsülni.

– Nem kezdem el felsorolni a Nom Anorhoz hasonló zsarnokokat, akikkel eddig dolgom volt – válaszolta Leia egy vállrándítás kíséretében.

– Ami azt illeti, rendelkezem ezzel a listával – jegyezte meg C-3PO. – Tonkoss Rathba a...

– Köszönjük, Threepio! – mondta Leia udvariasan.

– De miért, Leia hercegnő? – kérdezte a droid értetlenkedve. – Szívesen állok a szolgálatára. Hol is tartottam? Ó, igen. Tonkoss Rathba...

– Ne most, Threepio! – szólt rá Leia, azután Marához fordulva hozzátette: – Épp eleget láttam már a fajtáját.

– Ő más – válaszolta Mara valamivel halkabban, és a hangjában bujkáló, alig észrevehető gyengeség emlékeztette Leiát és Jainát, hogy a szinte állandó merészsége és túl soknak tűnő energiája ellenére Mara súlyos beteg volt. Különös és nagyon ritka kór kínoztta, ami alig pár tucatnyi lényt támadott meg eddig – és amivel szemben az Új Köztársaság legjobb orvosai is tehetetlennek bizonyultak. Az ezzel a molekulaszintű rendelle-

nességgel megfertőzöttek közül csak Mara és még egyvalaki maradt életben. A másikat épp a Coruscanton vizsgálták, és gyorsan romlott az állapota.

– Daluba – folytatta C-3PO. – És persze ott volt Icknya...

Leia odafordult a droidhoz, hogy udvariasan, de határozottan csendre intse, de Jaina kiáltására azonnal visszafordult a képernyő felé.

– Hajók! – jelentette be a lány meglepetten.

A szenzorképernyőn beszédes pontok jelentek meg, mintha a semmiből bukkantak volna fel.

– Négyen vannak – mondta Mara. Közben megszólaltak a figyelmeztető jelzések is. – Az Osarianról szálltak fel. – Kíváncsian fordult Leiához: – Tudják, hogy kik vagyunk?

– Azt is, hogy miért jövök – bólintott Leia.

– Akkor azt is tudják, hogy békén kellene hagyniuk – jegyezte meg Jaina.

Leia ismét bólintott, de sejtette, miért fogadták őket így. Nem azért jött, hogy az osarianiakkal találkozzon, legalábbis nem először, hanem a legfőbb riválisukhoz, Nom Anorhoz érkezett, a személyi kultusszal körülvett vezetőhöz, aki bajt kevert a Rhommamoolon.

– Szólj nekik, hogy maradjanak távolabb! – kérte Marától.

– Udvariasan? – kérdezett vissza a sógornője mosolyogva és azzal a veszélyes csillanással a szemében.

– Hajó az Új Köztársaságtól! – jött egy akadozó hang a kommból. – Itt Grappa kapitány az Osariani Legfőbb Erőktől.

Egy kapcsolót átfordítva Mara megjelenítette a férfi képét az egyik monitoron. Leia felsóhajtott a zöld bőr, a tüskés taréj és a tapírszerű orr láttán.

– Hát ez csodálatos! – jegyezte meg csípősen.

– Az osarianiak rodiaiakat béreltek fel? – kérdezte Jaina.

– Pár zsoldos biztosan a legjobb megoldás arra, hogy helyrehozzunk dolgokat – válaszolta Leia szárazon.

– Jaj, tervezőim! – sóhajtott fel C-3PO, miközben nyugtalanul arrébb csoszogott.

– Velünk kell jönniük Osa-Prime-ra – közölte Grappa határozottan, összetett szemében buzgóság csillant.

– Úgy tűnik, előbb az osarianiak akarnak beszélni veled – mondta Mara.

– Attól tartanak, hogy ha találkozom Nom Anorral, az csak a zsarnok tekintélyét növeli majd, ráadásul nemcsak a rhommamooliak szemében, de az egész szektorban – találgatott Leia, és ez a feltételezés nem volt alaptalan. Őrlődött is rajta sokat, mielőtt eldöntötte, hogy ideutazik.

– Hát, bármi is az oka, gyorsan közelednek – mondta Mara. Ő és Jaina is Leiára néztek, tőle vártak további utasítást, mert hiába jöttek Mara hajójával, mégiscsak Leia volt a küldetés vezetője.

– Hercegnő? – kérdezte C-3PO is riadtan.

Leia leült a Mara melletti üres ülésre, és elgondolkodva nézte a képernyőt, amit már visszaváltottak az űr képére. A négy közeledő vadászgép már egészen jól látszott.

– Rázzuk le őket! – mondta végül Leia, és nem kellett elismételnie. Sőt, mi több, Mara szívesen próbára tette a hajót az erős ikerhajtóműveivel és csúcstechnológias manőverezési rendszerével.

Zöld szeme felcsillant, ajka mosolyra húzódott, ahogy a vezérlés felé nyúlt, de azután egy pillanatra megdermedt, majd visszadőlt az ülésébe, és az ölébe tette a kezét.

– Hallottad, Jaina – mondta.

A lány szája tátva maradt, még Leia is elcsodálkozott.

– Komolyan mondd? – kérdezte a lány.

Mara nem válaszolt, csak unott képet vágott, és eljátszott egy ásitást, mintha az egész nem lett volna jelentős dolog: semmi olyasmi, amit Jaina ne tudna könnyen megoldani.

– Ez az! – suttogta a lány, és szélesen elmosolyodott, miközben megmozgatta az ujjait. Össze is dörzsölte a két tenyerét, mi-

előtt kinyúlt jobbra, hogy megérintse a tehetetlenségi kompenzátor lebegő vezérlőgömbjét. – Kössétek be magatokat! – adta ki az utasítást, miközben 95%-kal levette a kompenzációt, mint a vadászpiloták, amikor szeretnék minél jobban érezni a gépük reakcióit. Egyszer hallotta is, hogy ezt úgy is nevezték: „érezkelni a géket”. Mindig is jobban szeretett úgy repülni, hogy a hirtelen gyorsítás és a szűk irányváltoztatás belenyomja a pilótaülésbe.

– Nem lesz túl sok? – kérdezte Leia kissé aggódva.

Ám a lánya már elemében érezte magát, és ezt ő is tudta. Jaina felkészült, hogy letesztelje a komp képességeit, és jobbra lendítve a gépet máris manőverbe kezdett, hogy kitérjen a közeledő vadászok pályájáról.

– Ha menekül, tüzet nyitunk! – figyelmeztette őket Grappa, a hangjában nyugtalanság rejlett.

– Z-95 Headhunterek – jegyezte meg Mara kissé gúnyosan. A már antiknak számító vadászgépek elég közel voltak ahhoz, hogy azonosítsák őket. A nő Leiára pillantva kikapcsolta a kommot. – Úgysem tudják lelőni, amit nem érnek utol. Hajrá! – intett Jainának az elsődleges fűvókák vezérlése felé. Arra gondolhatott, hogy az erős hajtóműveivel a *Jade Sabre* hamar fakép-nél hagyhatta a rodiaiakat az elavult hajóikban.

Csak hogy még végig sem mondta, máris két újabb pötty jelent meg a szenzorképernyőn. A Rhommamool árnyékából bújtak elő, és úgy kanyarodtak, hogy velük párhuzamos pályára álljanak.

– Mara! – szólt oda Leia aggódva, és a sógornője máris nyúlt a vezérlésért. Ám összenézett Jainával, és végül csak bólintott a lánynak, hogy folytathatja.

Leiát az erőhatások előrelökték az ülésében, csak a biztonsági hám tartotta benne, ahogy Jaina megfordította a tolóerőt, és jobbra rántotta a kormányt. Fémes koppanás hallatszott az ülések mögül. Leia arra tippelt, hogy C-3PO nekieshetett a falnak.

Miközben a *Jade Sabre*, jobbra fordítva az orrát, hirtelen megtorpant, Jaina teljes tolóerőre kapcsolva előbb balra, azután jobbra rántotta a manőverező fúvókákat vezérlő kormányt, és brutális 180 fokokban kacsázott a géppel, amiből kissé darabosan sikerült egyenesbe hoznia a kompot. A következő fordulónál lézerágyú lövése húzott el előttük.

– Jól van, az első négy ránk akaszkodott – jelentette Mara nyugodtan.

A *Jade Sabre* rándult egyet, ahogy találatot kaptak hátulról, de a pajzs gond nélkül eloszlatta az energiát.

– Próbálj... – kezdte Mara, de elharapta a mondandóját, majdnem a nyelvével együtt, ahogy Jaina megpördítette a gépet jobbra, azután rögtön még egyszer.

– Jaj, mind meghalunk! – panaszkodott C-3PO a pilótafülke ajtaja környékén. Leiának sikerült úgy fordítania a fejét a manőverek közben, hogy lássa a droidot az ajtófélfának támaszkodni, azután a következő kacsázásnál ismét elszállni egy szálnalmas kiáltás kíséretében.

Két Headhunter száguldott el előttük, de csupán a másodperc törtrészéig látszódtak, mert Jaina ismét más szögben húzott el onnan, azután egyenesbe állva teljes tolóerővel passzírozta az ülésekbe saját magát és az utasait. Leia szívesen mondott volna neki valamit, biztatást vagy tanácsot, de a szavak a torkán akadtak. És nem a nehézkedési erőtől.

Hanem Jaina látványától, a tűztől a barna szempárban, ahogy elszántan összeszorította a fogait, ahogy nyersen koncentrált. Leia ebben a pillanatban értette meg.

A lánya valóban nővé érett, és ötvözte magában az apja és az anyja minden makacsságát.

Mara elnézett jobbra a válla fölött, Leia és Jaina között, akik a pillantását követve látták, hogy az első négy gép közül kettő irányt változtatva rájuk kanyarodott, és folyamatosan tüzelve, gyorsan közeledtek feléjük.

– Kapaszkodjatok! – figyelmeztette Jaina a többieket magabiztosan, és egy kart hátrahúzva felemelte a *Jade Sabre* orrát, azután előretolva lenyomta, csavart hurokba fordítva a hajót.

– Jaj, végünk! – hallatszott be C-3PO kiáltása a folyosóról. Leia szerint a folyosó mennyezetéről.

Valahol a hurok felénél Jaina megtörte a manővert egy pörgéssel, azután kacsázott, majd bemutatott egy dugóhúzó, aminek a végén majdnem visszatértek az eredeti pályájukra, de már az első négy géppel mögöttük. A fiatal nő felpörgette az ionhajtóműveket, mintha pusztán a sebességükkel akart volna szélesíteni a résen a másik két érkező gép között.

Sikerrel járt: azok hirtelen elkanyarodtak két irányba, hogy azután visszaforduljanak, amivel kiszélesítették a menekülési útvonalat, ugyanakkor szélesebb szögben láttak és lőhettek rá a kompra, emellett könnyebben fordultak utána, hogy tovább üldözzék.

– Elég jók – figyelmeztette Mara a tanítványát, de akárcsak Leíának, neki is torkán akadtak a szavak, ahogy Jaina, összeszorított fogakkal küzdve a hajóra ható erők ellen, újra megfordította a tolóerőt.

– Hercegnő... – A folyosóról jövő panaszos kiáltást hangos csattanás szakította félbe.

– Közel van! – kiáltott fel Mara is, amikor megpillantott egy balról érkező vadászgépet.

Jaina nem vette észre, és nem is hallotta. Teljesen befelé fordult, az Erőhöz, ami átítatta a lényét, és ezen keresztül figyelte az ellenség mozdulatait, ösztönösen reagált rájuk, három lépéssel megelőzve a többi játékost. Mielőtt Mara megszólalt, már bele is kezdett egy újabb manőverbe, és az elülső pozicionáló fúvókákkal felemelte a gép orrát, azután tolóerőt adott rá, és szembekormányozva vele a *Jade Sabrét*, ráfordult a közelgő Headhunterre.

A buzgó rodiai pedig lehetőségnek látta ezt, továbbra is egyre csak közeledett, közben a komp védelmi berendezései felvillan-

tottak pár lámpát, azután riadójelzéssel közölték, hogy az ellenség befogta őket.

– Jaina! – kiáltott fel Leia.

– Ki fog lőni! – tette hozzá Mara.

Ám közben egy másik gép haladt el közvetlenül a *Jade Sabre* alatt, túl közel, mire Jaina beindította a lebegtető hajtóművet, mintha szilárd talaj fölött lettek volna. A hatás-ellenhatás miatt a *Jade Sabre* neki felfelé váltott irányt, míg az addigi pályájáról kilökött Headhunter vad pörgésbe kezdett.

Az imént pozícióba került gép kilőtte a rakétáját, ami vele együtt a megváltozott pozíciójú *Jade Sabre* alatt száguldott el.

Mielőtt a három nő pillanatnyi lélegzethez juthatott volna, újabb gép, egy X-szárnyú közelítette meg őket, ám ez már egy modernebb, XJ-modell volt, lézerágyúkkal a szárnyvégeken. Viszont nem rájuk lőtt, hanem az elhaladó Headhunterre.

– Ez meg ki lehet? – kérdezte Leia, és mivel ugyanígy kíváncsi volt a válaszra, a lánya élesen utánafordult a vadászgépnek.

A Headhunter balra orsózott, azután lebukott, de a sokkal modernebb X-szárnyú a nyomában maradt, többször is eltalálta, lemerítette a pajzsait, és milliányi apró darabra robbantotta szét.

– Egy Jedi! – mondta Mara és Jaina egyszerre, és ha Leia megpróbált az Erőre összpontosítani, akkor ő is érezte ezt.

– Gyorsan, a *Mediator*hoz! – utasította a lányát, mire Jaina rögtön a cirkáló felé fordította a gépet.

– Nem tudtam róla, hogy van Jedi a szektorban – jegyezte meg Leia. Mara vállat vont, ő sem tudott többet hozzátenni.

– Elintézett még egyet – közölte Jaina, biccentve a pöttyök felé a szenzorképernyőn. – És két másik menekülőre fogta.

– Nem akarnak szembeszállni egy Jedivel, aki már megmutatta, hogy hajlandó visszalőni – jegyezte meg Mara.

– Lehet, hogy a rodiaiak okosabbak, mint hittem – mondta Leia szárazon. – Sima utat kérek! – szólt oda a lányának, miközben kicsatolta magát, és bizonytalanul felállt.

Jaina vonakodva ugyan, de visszaállította a kompenzátorát a maximumra.

– Már csak egy hajó követ – szólt az anyja után. Leia már az ajtónál járt.

– Az X-szárnyú – tette hozzá Mara, mire Leia bólintott.

A pilótafülke előtti folyosón megtalálta a droidot, fejjel lefelé, az egyik fal tövében. A lába a levegőbe meredt, az álla a mellkasának nyomódott, ahogy a falnak dőlve a vállán támaszkodott.

– Meg kell tanulnod kapaszkodni – mondta neki Leia, miközben felsegítette. Elpillantott arra, ahol Bolpuhrt hagyta, és a noghri még mindig ugyanott állt nyugodtan, szótlanul.

Ez valahogy nem bizonyult meglepőnek.

Jaina gyors, de kényelmes tempóban tartott a hajóval a *Mediator* felé. Gyakran ellenőrizte, hogy üldözik-e még őket, de a rodiánok nem folytatták a harcot az elavult Headhuntereikkel.

Nem sokkal később Leia visszatért a pilótafülkébe. Még mindig Jaina vezetett, Mara kényelmesen pihent az ülésében, a szemét is lehunyta. Akkor sem válaszolt, még a szemét sem nyitotta ki, amikor az unokahúga kérdezett valamit a dokkolási folyamatról.

– Majd a cirkálóról segítenek – felelte helyette Leia, és már reccsent is a kómm, azután a *Mediator* fedélzetéről egy hang megadta a pontos belépési vektort.

Jaina berepült, és ügyesen letette a gépet a nagy hangárban. Miután a *Jade Sabre* manőverezésével megmutatta a tudását és képességeit, Leia a legkevésbé sem lepődött meg ezen. Simán és kecsesen szálltak le.

Jaina egy utolsó zökkenéssel letette a kompot a hangár padlójára, és kikapcsolta a lebegtető hajtóművet. Mara ekkor nyitotta ki a szemét, és amikor látta, hogy hol vannak, felkelt az üléséből.

Azután megtorpant, megingott, és úgy tűnt, hogy mindjárt elesik.

Leia és Jaina rögtön mellette termettek, hogy megtartsák.

Amikor visszanyerte az egyensúlyát, mély levegőt vett.

– Legközelebb inkább kilencvenhét százalékkal vedd le a tehetetlenségi kompenzátor kilencvenöt helyett! – viccelődött egy feszült mosoly kíséretében.

Jaina felnevetett, de Leia tekintetében csak aggodalom csillant.

– Jól vagy? – kérdezte, mire Mara a szemébe nézett. – Találnunk kellene egy helyet, ahol pihenhetsz – mondta Leia.

– Ahol mind pihenhetünk – helyesbített Mara olyan hangon, amivel egyben Leiának is jelezte, hogy vegyen vissza egy kicsit, mert olyan magánterületre tévedt, amivel kapcsolatban Mara már elmondta minden barátjának és rokonának, még a férjének is, hogy oda nem léphetnek be. Mara egyedül akart megküzdeni a betegségével, olyan csataként tekintett rá, ami kényszerítette, hogy újra megfontoljon mindent, amit az életéről, a múltról, a jelenről és a jövőről gondolt. És mindent, amit a halálról gondolt.

Leia még állta a tekintetét, de a pillantásában elfogadás vette át az aggodalom helyét. Mara nem akarta, hogy áltassák vagy vigasztalják. Úgy döntött, hogy nem tekinti a betegségét az egész élete legnyomasztóbb és legfontosabb problémájának, és ugyanúgy él tovább, ahogy előtte, a betegsége pedig csupán kellemetlenség, nem több ennél.

Természetesen Leia is tudta, hogy ennél sokkal többről volt szó, és Marának naponta több órára, emellett az Erő hatalmas energiáira volt szüksége, hogy kordában tartsa a benne kavargó örvényt. De, persze, ez valójában az ő dolga volt.

– Abban reménykedem, hogy holnap találkozhatok Nom Anorral – mondta Leia, miközben C-3PO és Bolpuhr kíséretében a hármas lement a hajó beszállórámpáján a hangárba. Az Új Köztársaság díszőrségének egyik osztaga fogadta őket Ackdool parancsnok társaságában. A mon calamari fajára jellemző nagy szemével és halszerű arcával kiismerhetetlen maradt, lazacszínű bőre kontrasztot képezett a hangár szürke környezetével. – A je-

lentések alapján valóban mindannyiunknak érdemes lesz pihennie, mielőtt beszélünk vele.

– Jobb, ha hiszünk azoknak a jelentéseknek – jegyezte meg Mara.

– Ám úgy tűnik, előbb találkoznom kellene a Jedi megmentőnkkel – tette hozzá szárazon Leia, amikor a *Jade Sabre* mögött meglátta az új X-szárnyút besiklani a hangárba.

– Wurth Skidder – mondta Jaina felismerve az alakot a vadászgép pilótafülkéjében.

– Vajon miért nem lepődtem meg? – kérdezte Leia felsőhajtva.

Ackdool eléjük ment, hogy hivatalos üdvözlésben részesítse a vendégeket, ám a következő pillanatban meglepetten hőkölt hátra, és mögötte is többen felvonták a szemöldöküket.

– Miért küldte ki? – csattant fel Leia, intve az épp dokkoló X-szárnyú felé.

A parancsnok válaszolni akart, de Leia nem hagyta:

– Ha segítségre lett volna szükségünk, akkor kértük volna!

– Természetesen, hercegnő – felelte Ackdool, udvariasan meghajolva.

– Akkor miért küldte ki?

– Miért feltételezi, hogy Wurth Skidder az én utasításomra repült ki? – kérdezett vissza a parancsnok nyugodtan. – Miért feltételezi, hogy Wurth Skidder hallgatna egyáltalán bármilyen parancsomra?

– Pár tarajos fejű most épp ejtőernyővel ereszkedik le az Osarianon, ha a rodiánoknak szerencsájuk volt – jött Wurth Skidder dallamos hangja. A pimasz fiatalember odasietett hozzájuk, menet közben levette a sisakját, és beletúrt kócos, szőke hajába.

Leia odafordult, azután elé is lépett nem másért, csak hogy megállítsa a Jedít.

– Wurth Skidder! – köszöntötte.

– Hercegnő! – viszonzta a férfi meghajolva.

– Jól szórakozott odakint?

– Meglehetősen – jött a válasz egy széles mosoly és egy szipogás kíséretében. Mintha mindig szipogott volna, és a haja mindig úgy nézett ki, mintha épp egy tatuini homokviharból jött volna. – Legalábbis nekem szórakoztató volt, de a rodiánoknak nem hinném.

– És a szórakozás ára? – kérdezte Leia.

Ez letörölte a mosolyt Skidder ajkáról. Kíváncsian nézett a hercegnőre, nyilvánvalóan nem értette a kérdést.

– Az ára – ismételte meg Leia. – Mibe került ez a kis kaland?

– Pár protontorpedóba – válaszolta Wurth vállat vonva. – Meg egy kis üzemanyagba.

– És egy évnyi diplomáciába, amivel az osarianiakat csillapítottuk le! – csattant fel Leia.

– De hát ők lőttek először! – ellenkezett Wurth.

– Képes egyáltalán felfogni, hogy az ostobaságával valószínűleg tovább rontott egy már amúgy is lehetetlen helyzeten? – A jelenlévők közül még senki sem hallotta Leiát ennyire hűvös határozottsággal beszélni. A mindig túlzottan védelmező Bolpuhr bajtól tartva közelebb lépett hozzá, hogy ott legyen mellette, ha esetleg akár maga a Jedi támadna.

– De hát megtámadták önöket, és egyszerre hatan! – ellenkezett Wurth még mindig.

– Le akartak vinni az Osarianra – közölte Leia. – Ami nem éppen váratlan válasz, ha azt vesszük, hogy előre bejelentettem a jövetelem célját. Ezért el akartuk kerülni őket. Ám csak elkerülni! Érti egyáltalán, mit jelent ez a szó?

Erre Wurth már nem tudott válaszolni.

– Ha kitérünk előlük, azzal elkerüljük a problémák fokozását és a további nehezítést – folytatta Leia. – Így kellett volna tennünk, hogy ne kelljen magyarázkodnunk Shunta Osarian Dharrgnak, azt tettetve, mintha semmi sem történt volna.

– De...

– És ha vagyok olyan elnéző és kegyes, hogy meg sem említtem ezt a szerencsétlen incidenst, ami egyébiránt teljesen vértelen lett volna, akkor diplomáciai lépéselőnybe kerülök, amivel közelebb hozhatom az Osarian és a Rhommamool közötti kiegyezést. – Leia haragja minden egyes szóval egyre tapinthatóbbá vált. – De most ez elveszett, nem? Mivel Wurth Skidder felfesthet még egy-két koponyát az X-szárnyúja oldalára, most már ezt az incidenst is el kell simítanom!

– Ők lőttek először – próbálkozott a Jedi újra, amikor úgy vélte, hogy Leia befejezte.

– És jobb lett volna, ha utoljára is ők lőnek – válaszolta a hercegnő. – Ha Shunta Osarian Dharrg jóvátételt követel, kénytelenek leszünk egyetérteni vele, esdekelve a bocsánatáért. És kénytelenek leszünk Wurth Skidder bevételeiből fedezni a kártérítést.

Erre a Jedi kihúzta magát, de Leia bevitte az utolsó csapást.

– Ebben nyilvánvalóan a testvérem is egyet fog érteni velem.

A Jedi meghajolt, Leia-ra nézett, azután a parancsnokra pillantott mögötte, és minden további nélkül, sarkon fordulva elballagott.

– Bocsánatáért esedezem, Leia hercegnő – szólalt meg Ackdool. – Nem igazán rendelkezem Skidder Jedi fölött. Két hete, amikor megérkezett, még áldásnak hittem a jelenlétét, hiszen a képességei jól szolgálnának bármilyen terrorista cselekmény esetén, márpedig sok pletykát hallani, hogy ilyesmi készül a *Mediator* ellen.

– És az is igaz, hogy a felszíni rakéták hatótávolságán belül vannak – tette hozzá C-3PO, de nem folytatta, mert ezúttal megértette a felé lövellt rosszalló pillantásokat.

– Nem tudtam, hogy Skidder Jedi ilyen... – Ackdool elhallgatott, kereste a jó szót, végül így fejezte be: – ...hajthatatlannak bizonyul.

– Makacsnak? Önféjűnek? – kérdezte Leia. Ahogy mind elindultak a hangárból a hajó belseje felé, elmosolyodott, amikor meghallotta Mara halk szavait Jainához:

– Nom Anor valószínűleg méltó ellenfelet kapott.

C-9PO, a protokoll-droid rézszínű külsejét vörösesre árnyalta a Rhommamool levegőjében folyamatosan szállongó por. Egy sikátorba bekanyarodva sietett maga mögött hagyni Redhaven fő sugárútját, és aggódva pillantgatott vissza a mögötte kialakult tumultusra. Nom Anor fanatikus követői, az Élet Vörös Lovagjai ismét tombolni kezdtek, a nyolclábú, gyíkszerű tutakanjaikon vágattak végig a városon, hogy kiűzzék vagy tönkretégyék a siklókat. Az állatok fehér agyara felkanyarodott fekete szemük fölé, mintha a természet kiálló szemöldököt akart volna rajzolni vele.

– Lovagolj az Élet adta bestián! – kiabált rá egy vörös lovag egy szegény, ráncos dresseli kereskedőre, akit kirángattak a pilótaülésből, majd megütötték, és lelőtték a földre.

– Perverzió! – kiáltotta több másik vörös lovag egyszerre. – Életszínlelő! – Azzal nekiláttak a siklónak a tubálvas bunkós botjaikkal, bezúrták a szélvédőt, leverték róla az oldalsó lemezeket, összetörték a kormánykereket és a műszerfalat, még az egyik hajtóművet is sikerült kiütniük a helyéről a jármű hátulján.

Csak akkor elégedtek meg a művükkel, amikor a sikló már javíthatatlanná vált. Talpra rángatták a dresselit, és lökdösni kezdték maguk között, közben folyamatosan kiabáltak neki, hogy élőlényeken kellene lovagolnia, nem gépeken, vagy még jobb lenne, ha a természet ajándékát, a lábát használná helyváltoztatásra. Ezután ismét megütötték és fellökték, mielőtt továbbálltak. Némelyik felmászott a tutakanok hátára, mások gyalogosan haladtak mellettük.

A sikló roncsa tovább lebegett, bár a lebegtetőinek egy része is tönkrement. Már sokkal inkább hasonlított egy szétvert

fémkupacra, mint járműre. Az egyenetlen súlyelosztás és a meggyengült emelőerő miatt kissé oldalra billent.

– Jaj, nekem! – mondta a protokolldroid, bár csak halkan, és behúzódtott egy sarok mögé, amíg az osztag elhaladt.

Fém koppant ütemesen fémen. A zaj a droid fejéről jött. C-9PO lassan odafordult, és meglátta a fekete köpenyeket és vörösre festett bőröket.

Visítva próbált elfutni, de egy bunkós bot kisöpörte a lábát, és a droid hasra vágódott a vörös porban. Felemelte a fejét, de amikor felkönyökölt, csak jobb fogást biztosított magán a két vörös lovagnak, akik odaléptek hozzá, vállon ragadták, és magukkal vonszolták.

– Találtunk egy 9PO-t! – kiáltott oda az egyik a gyíkháton ülő társaiknak, akik erre éljenezni kezdtek.

A szerencsétlen droid tudta, hová viszik. A Reményteli Megváltás terére.

C-9PO örült, hogy a programozása nem terjedt ki a fájdalom-érzetre.

– Ostobaság volt – mondta Leia határozottan.

– Wurth azt hitte, segít nekünk – emlékeztette Jaina, de Leia nem adta meg magát ennek az érvnek.

– Csak valami izgalmat keresett – vágta rá.

– És a vakmerő viselkedésével csak azt éri el, hogy Nom Anor gyalázkodása a Jedikkel szemben a végén még igaz lesz – jegyezte meg Mara. – Az Osarianon is vannak követői. – Lenézett az asztalon heverő röplaphalomra, amit Ackdool parancsnok adott nekik. Mindegyik az Új Köztársaság elleni propagandát harsogta, valamint hergeltek a Jedik és a gépi technológia ellen is, összekötve mindezt a kulturális betegségekkel, amik állítólag már elborították az osariani társadalmat.

– De miért gyűlöli Nom Anor a Jediket? – kérdezte Jaina. – Mi közünk van nekünk az Osarian és a Rhommamool vitájához?

Soha nem is hallottam ezekről a bolygókról, amíg nem mondtad, hogy ide jövünk.

– A Jediknek semmi közük az egészhez – válaszolta Leia. – Vagy legalábbis addig biztos nem volt, amíg Wurth Skidder nem rontott a helyzeten.

– Nom Anor az Új Köztársaságot gyűlöli – tette hozzá Mara. – És persze a Jediket is, mert ők jelképezik az Új Köztársaságot.

– Van bármi, amit Nom Anor nem gyűöl? – kérdezte Leia szárazon.

– Ne vedd félvállról! – figyelmeztette Mara már nem az első alkalommal. – A technológia és a gépek elhagyására buzdít, az igazság keresésére az élet és az univerzum természetes elemeiben, és szerinte a bolygók csak hamis szövetségekben csatlakozhatnak egymáshoz, ezért ellen kell állni minden ilyesminek. A vallásos szónoklatai sokakban visszhangra találnak, főleg azokban, akik már áldozatul estek valamilyen bolygószövetségnek. Mint például a Rhommamool bányászai.

Leia nem vitatkozott. Az út során, és már előtte is sok órát töltött a két bolygó történelmének megismerésével, így jól tudta, hogy a rhommamooli helyzet mennyire összetett. A bányászok egy része önként utazott az ellenséges vörös bolygóra, ám így is sokan voltak közöttük az eredeti „telepesek”, akik nem önszántukból kerültek oda, hanem azért, mert súlyos bűnöket követtek el.

Bárhogy alakult a történelem, Leia nem tagadhatta, hogy a Rhommamool tökéletes tenyésztelepnek számított az olyan vallási fanatikusoknak, mint Nom Anor. Odalent nehéz volt az élet, még az olyan alapvető dolgokhoz is problémás volt hozzájutni, mint a víz. Közben a jómódú osarianiak kényelemben éltek a homokos tengerpartjaikon és a kristálytisztá tavaik körül.

– Még mindig nem értem, hogy mi köze ennek az egésznek a Jedikhez – jegyezte meg Jaina.

– Nom Anor már azelőtt is a Jedik ellen hergelte a követőit, hogy eljött a Rhommamoolra – magyarázta Mara. – Itt csak igazán befogadó közönségre talált hozzá.

– És mivel a Jedi-lovagok szétszóródtak a galaxisban, sokuk a saját céljait követi, Nom Anor bőven találhat újabb érveket a hívei győzködéséhez – tette hozzá Leia komoran. – Örülök, hogy a bátyám a Jedi Tanács újraalapítását tervezi.

Mara csak bólintott, de Jaina nem volt meggyőzve.

– Jacen szerint ez nem olyan jó ötlet – emlékeztette az anyját.

Leia vállat vont. Legidősebb fia, Jaina ikertestvére valóban a kételyeit fejezte ki a Jedi-lovagok ilyen jellegű irányításával kapcsolatban.

– Ha nem tudunk valamiféle rendet teremteni a galaxisban, főleg az ilyen elszigetelt bolygókon, mint a Rhommamool és az Osarian, akkor nem leszünk jobbak a Birodalomnál – jegyezte meg Mara.

– Eleve jobbak vagyunk a Birodalomnál! – vágta rá Leia.

– Nom Anor szerint nem annyira – mondta Jaina.

Mara megismételte a figyelmeztetését, hogy Leia ne vegye félvállról a fickót.

– A legkülönösebb alak, akivel valaha találkoztam – magyarázta, és tekintve, hogy ebbe beleszámított a hutt Jabba és Talon Karrde is, a kijelentés sok mindent lefedett. – Amikor megpróbáltam az Erő segítségével jobban megismerni, csak... – Elhallgatott, próbálta megtalálni a megfelelő szavakat, hogy kifejezze, amit akkor érzett. – Üresség – mondta végül. – Mintha az Erőnek nem lenne hozzá semmi köze.

Leia kíváncsian nézett a sógornőjére.

– Nem – helyesbített Mara. – Inkább mintha neki nem lenne semmi köze az Erőhöz.

Egy mindentől tökéletesen elválasztott ideológus, gondolta Leia. Az érzéseit a rá jellemző szarkazmussal fejezte ki:

– Csodálatos.

★ ★ ★

Fanatikus vörös lovagai körében felállt az emelvényre. Előtte tízezer rhommamooli zsúfolódott össze Redhaven, a bolygó egykori fő kereskedelmi úrkikötőjének nagy főterén és a környező utcákban. Ám a kikötőhöz tartozó létesítményeket már a felkelés első napjaiban lerombolták, amikor a rhommamooliak nyilvánították a függetlenségüket az Osariantól. És nemrégiben, miután Nom Anor a forradalom élére állt, a helyet átnevezték a Reményteli Megváltás terének.

Ahol a polgárok bejelentették a függetlenségüket az Osariantól.

Ahol a követői megtagadták az Új Köztársaságot.

Ahol a hívei megtagadták a Jediket.

És ahol a fanatikusok kétségbe vonták a haladást és a technológiát, felszólaltak egy egyszerűbb élet mellett, amikor nem az erszény súlya, hanem a lábak ereje határozza meg, hogy ki milyen messzire utazhat, és nem a vagyon, hanem a kezek ereje mondja meg, hogy mennyit vehetnek el maguknak a természet ajándékaiból.

Nom Anor imádta ezt a tömjénezést és az önfeladással határos áhítatot. Rhommamool és a lakói egyáltalán nem érdekelték, nem törődött az „egyszerűbb élet” ostobaságával.

Azt viszont szerette, ahogy a szavai és a követői káoszba taszították a rendet, akár a galaxis megszokott rendjét is. Szerette a lassan tapinthatóvá érlelődő neheztelést az Új Köztársasággal szemben, és a Jedi-lovagok, a galaxis szuperlényei felé irányuló, fortyogó haragot.

Elégedettek lehettek vele a felettesei.

Nom Anor hátralökte csillámló, fekete köpenyét a válláról, és felemelte az egyik öklét a levegőbe, mire a tömeg felüvöltött. A tér közepén, ahol korábban a kikötőmester pavilonja állt, most egy nagy verem tátongott. Volt vagy harminc méter átmérőjű és tíz méter mély. Füttyögések és sípolások jöttek a verem mélyéről, százalmas könyörgéssel kísérve, a rhommamooliak által összegyűjtött és lelökött droidok hangjai.

Amikor két vörös lovag lépett be a térre az egyik sugárút felől, hatalmas éljenzés fogadta őket és a 9PO protokolldroidot, amit maguk között vonszoltak. Elmentek egészen a verem széléig, ahol megfogták a 9PO karját és lábát, azután háromig számolva és meglengetve ledobták az asztrodroid, a bányászati, a redhaveni utcaseprő és a személyes lakájdroidok közé – ez utóbbiakat a vagyonosabb rhommamooli polgároktól kobozták el.

Amint a kiabálás, huhogás és éljenzés alábbhagyott, Nom Anor kinyitotta az öklét, megmutatta a benne lévő kis követ. Azután ismét öklöbe zárta a kezét, elképesztő erővel megszorította, porrá és apró darabokká zúzta szét, a maradványait pedig kiszórta a markából.

Ez volt a jel, hogy kezdhetik.

Valaki előrébb lépett a tömegből, egy nagyobb törmelékdarabot tartott a kezében, az egykori pavilon egy darabját. Többen is követték, azután még többen, és egymás után ledobták nehéz terheiket a droidokra.

A kövezés majdnem egész délután tartott, csak akkor fejeződött be, amikor a nap fénye már vöröses sávvá változott a láthatáron, és a több tucatnyi droidból csak fémhulladékok és elszakadt, itt-ott még szikrázó vezetékek maradtak.

Nom Anor csendben és megdicsőülve nézte végig, ahogy a követői a gyűlölt droidok nyilvános kivégzésével nyilvánították ki a tiszteletüket.

KETTŐ

INTERGALAKTIKUS SZEMEK

Danni Quee kinézett a Külső Gyűrű Dalonbian-szektorában található Belkadan bolygó magányos helyőrsége, az ExGal-4 nyugati terratornyából. Gyakran ment oda a napnak ebben a szakaszában, késő délután, hogy megnézze a harminc méter magas dallarollafák lombján átszűrődő belkadani naplemente fényeit. Az utóbbi időben ezek a naplementék valamiért látványosabbá váltak, a narancssárga és a zöld árnyalatai keveredtek a megszőkott rózsaszínekbe és vörösökbe.

Már három éve a Belkadanon volt, az ExGal-4 eredeti tagjaként érkezett, és még három évvel korábbra vissza tudta vezetni a gyökereit a mindig alulfinanszírozott ExGal Társaságban. Akkoriban még csak tizenöt éves volt. Szülőbolygója, a Mag egyik világa csúnyán túlnépesedett, és a független szellemű Danni még a szomszédos bolygókra látogatva is úgy érezte, mintha folyton összenyomná a tömeg. Nem rajongott a kormányokért, lett legyen szó akár a Birodalomról, akár az Új Köztársaságról, mivel nem rajongott semmilyen bürokráciáért. Mi több, szörnyű dolognak tartotta a galaxis bármilyen „rendezését”. Számára ez azt jelentette, hogy elrabolták az izgalmat és a kalandokat, és a kö-

zös civilizáció leplét terítették az egyes kultúrákra. Így aztán a fiatal nőt rögtön magával ragadta a felfedezetlen dolgok gondolata és a feltételezés, hogy lehet élet a galaxison túl is.

Vagy valaha lehetett.

Ám ott állva, minden egyes nap ugyanazt a tornyosuló fákkal teli tájat és a töretlen lombtengert nézve Danni nem először tűnődött el azon, hogy helyesen választotta-e meg az élete ösvényét. Huszonegy évesen az ExGal-4 tizenöt fős csapatának legfiatalabb tagjai közé tartozott – emellett a csupán négy nő egyike volt. Kalandor gyereklányból vonzó fiatal nővé érett, kis termettel, hosszú, göndör, szőke hajjal. Zöld szemében mintha mindennel kapcsolatban ült volna valamilyen kérdés, amire rá nézett. Az utóbbi időben úgy érezte, hogy több időt töltött fiatal férfiak közeledésének visszautasításával, mint a galaxis peremének figyelésével.

Ám valójában nem hibáztatta őket ezért. Mindannyian a kalandok reményével telve érkeztek ide, a galaxis szélének úttörőiként. Rövid időn belül felállították a bázist, egy fallal körülvett erődöt, ami kívül tartotta a belkadani vadvilágot. Berendezték megfigyelő- és keresőeszközökkel, nagy tányérokkaival és távcsövekkel, sőt, orbitális távcsöveket is telepítettek. Az első év tele volt álmodozással és nehéz munkával, ahogy veszélyekkel is – az első csapatból ketten súlyosan megsérültek, amikor bejutott egy vöröstarajos kaguár. A közeli fák egyikéről ugrotta át a falat.

Úgyhogy folytatták a munkát, és minden fát kivágtak a faltól számított harminc méteren belül.

Azonban a munka egyszer véget ért, az ExGal-4 biztonságossá vált, és önellátónak is számított egy bőséges, tiszta vízzel kúttal alatta, ami több kertet is táplált. Egy simán működő tudományos helyőrség.

Danninek hiányoztak azok az idők.

Még a körülötte lévő arcok is úgymond állottak lettek, pedig az aktuális ExGal-4 tagok fele már nem az eredeti telepések közé

tartozott, hanem más ExGal-szatellitállomásokról vagy a Társaság független bázisáról küldték őket váltott rendszerben.

A nap alsó széle lemerült a távoli láthatár mögé, a narancs-sárga és zöld árnyalatok messzire kiterjedtek északra és délre. Láthatatlanul, valahol a dzsungel mélyén egy vöröstarajos kaguár hosszan és mélyen morgott, így üdvözölte a napnyugtát.

Danni csak nézte a tájat, és próbált újra álmodozni, de az unalmas valóság, a sosem jövő jelek végtelen figyelése, az intergalaktikus kód örök bámulása miatt már abban sem volt biztos, hogy miről álmodozhatott volna.

Mögötte, az állomás központi felépítményének egyik ablakából Yomin Carr figyelte a fiatal nő minden mozdulatát. Még új volt ott, nemrég csatlakozott az állomás személyzetéhez, és nem tartott sokáig felismernie, hogy a többiek közül sokan felnéztek Danni Quee-re, és a férfiak közül többen is vonzódtak hozzá.

Yomin Carr egyáltalán nem értette ez az érzést. Dannit ugyanolyan visszataszítónak találta, mint általában véve minden embert. Bár az ő népe, a yuuzhan vong nagy vonalakban hasonlított az emberekre, átlagosan úgy tizenkét centiméterrel magasabbak voltak, valamivel erőteljesebb volt az alkatuk, és kevesebb fejszőrzettel rendelkeztek – ám ezen túl mindenben különböztek. Még ha Yomin Carr el is ismerte, hogy Danni valamennyire vonzó volt fizikailag, ami persze lehetetlen az istenné válás útját jelző sebhelyek és tetoválások nélkül, a nézetbeli és hozzáállásbeli különbségek miatt a férfit undorral töltötte el az egyesülés gondolata. Elvégre yuuzhan vong volt, nem ember, ráadásul yuuzhan vong harcos. Mélyen ironikusnak tűnt, hogy az emberek közülük valónak hitték.

Az undora ellenére figyelte Dannit, mégpedig gyakran, mert minden más vélekedéssel szemben ez a nő tűnt a demokratikus csoport vezetőjének. A többiek szerint ő ölte meg a kaguárt, aminek az első évben sikerült bejutnia a bázisra. És ő volt az, aki pár

hónapja felment a recsegő-ropogó, vén Spacecaster-komppal orbitális pályára, hogy megjavítsa a sérült távcsvet, mert ő volt az egyetlen, aki ki tudta találni, hogy lehet megjavítani azt a szerkezetet.

Mindenki felnézett rá.

Őt Yomin Carr semmiképpen sem hagyhatta figyelmen kívül.

– Ismét ilyen korán? – kérdezte valaki mögötte.

Odafordult a beszélőhöz, bár már a hangjáról felismerte, főleg a piszkálódó hangsúlyról, hogy Bensin Tomri volt az.

– Vagy tegnap este óta itt vagy? – folytatta Tomri, el is kuncogta magát.

Yomin Carr elmosolyodott, de nem válaszolt, hiszen nem volt szükség válaszra, ezt már megértette, mivel ezek az emberek pusztán azért is hajlandóak voltak pocsékolni a szavakat, hogy hallják a saját hangjukat. Ráadásul ezekben a szavakban több igazság rejtett, mint Tomri sejtette. Yomin Carr nem állt ott az előző esti műszakja óta, de többet volt jelen, mint távol. A többiek az állomáson betudták ezt a „zöldfülűek” izgatottságának, egy olyan érzésnek, ami őket is megszállta, amikor először erre az állomásra jöttek, és ami arra vonatkozott, hogy a várt galaxisközi jel bármelyik pillanatban megérkezhetett. Szerintük Yomin Carr a végletekig izgatott volt emiatt, és bízott benne, hogy nem tett semmit, amivel igazi gyanút ébreszthetett volna a többiekben.

– Hamar ráun majd – jegyezte meg Garth Breise, egy másik éjszakai műszakos tudós, amint a helyiségben kialakított emelvényen lévő egyik kényelmes karosszékekben ült a játékasztalok körül, az ennivalók közelében. Az elliptikus teremben széles képernyő uralta az egyik falat, alatta hét vezérlőkapszulával három-egy-három elrendezésben, egy szintén megemelt konyharésszel hátul.

Yomin Carr az arcára kényszerített még egy mosolyt, és elballagott a helyiség elülső részére, a hármas kapszulához, a szo-

kásos helyéhez. Balról az elsőhöz. Hallotta, hogy Garth és Besin róla róla sottognak, de nem törődött velük, az általában halálíg tartó párbajért kiáltó támadás a büszkesége ellen lepergett róla, mert tudta, hogy hamarosan úgys megfizetnek érte.

Danni Quee is bejött, odament a négyes kapszulához, amelyiknek a letapogató-rendszere átfedésben volt a hat másikéval. Azután megérkezett az éjszakai műszak utolsó tagja is, Tee-ubo Doole, egy twi'lek nő, az állomáson lévő tizenöt személy közül – a többiek szerint – az egyetlen nem ember.

Tee-ubo pajkosan Yomin Carr felé pillantott, majdnem rákacsintott, azután nyújtózkodott egyet, és megigazította a lekkuját, a két csápszerű kinövést, melyek minden twi'leken megtalálhatóak voltak, a tarkójukról lógtak a vállukra. Nem titkolta el érdeklődését az újonnan érkezett tag iránt, ami nagymértékben szórakoztatta is Yomin Carrt. Ugyanis kezdte megérteni az ittenieket, és megismerni a gyengeségeiket. Általában egy twi'lek nő a lekkujával, a zöldes bőrével és a többnyire kissé hiányos öltözkével a férfiak figyelmének középpontjában lenne mindenhol a szülőbolygóján, a Rylothon kívül, sőt, a twi'lek nők általában élvezték is ezt a kitüntetett figyelmet, ám Tee-ubo úgymond emberére talált Danniben.

Még mindig Carra nézve a twi'lek megemelt egy kis fiolát és megrázta.

Ryll volt benne, ezt a férfi is tudta, egy rekreációs szer, amit a telepen többen is használtak, hogy elúzzék vele az unalmukat.

Észrevette, hogy Danni undorodva fintorgott a szer láttán, és rosszallóan a fejét csóválta. Egy ideig meg is tiltotta Tee-ubónak, hogy a vezérlőterem közelébe vigye a ryllt, de még az ő elszánt-sága is kevésnek bizonyult. Csak intett egyet, így jelezte, hogy szeretné, ha a szer nem lenne ott.

Bensin és Garth mindketten örültek ennek, ugyanis Tee-ubo ryllje egyre inkább fogyatkozott, és a nő már nem szívesen adott belőle másoknak. Még hónapokig nem számítottak ellátmányra, és a twi'lek minden erőfeszítése ellenére sem volt biztos, hogy

a drogból is lesz a fedélzeten, amikor a következő szállítmány megérkezik.

Mindenki elhelyezkedett a saját szokásos ülésében. A központi kapszulából indított, gyors rendszerellenőrzést követően, és miután a nagy képernyőre kikerültek a látottak, ciklikus váltásokkal az egyes kapszulák között, Danni is csatlakozott a többiekhez, akik a ryll hatására vidáman nevetgéltek a konyharészlegen. A javaslatára belekezdtek egy négyfős dejarik-meccsbe, egy táblás játékba, amiben különböző erejű hologramszörnyekkel kellett legyőzni egymást, közben taktikai előnyöket teremtve és kihasználva.

Amikor észrevétlenül megtehetette ezt, éjjel vagy nappal, a műszakjában, illetve bármikor, ha gyanútlanul a kapszulájában időzhetett, a posztján maradó Yomin Carr most lecsavarta a hangerőt, hogy csak ő hallja a beszédes jelzéseket, és titokban ráállította a szatellittányérját az L30-szektorra, arra a helyre, amiről tudta, hogy egy vector prime, azaz egy belépési pont.

– Akarsz játszani? – szólt oda neki Bensin egy órával később. A hangsúlya alapján azért, mert valószínűleg nem ment neki jól a stratégiai csata.

Őszintén szólva, Carr szívesen felment volna a többiekhez, hogy beszálljon a játékba, kifejezetten Danni ellenében, aki erős stratégiának számított. Kedvelte az effajta versengést, hiszen harcosként élesen és fókuszáltan tartotta az elméjét, nem hagyta el-lustulni a várakozásban.

– Nem – felelte mégis, ahogy az elmúlt pár hétben minden éjjel. – Dolgom van.

– Dolgod? – kérdezte Bensin kissé gúnyosan. – Arra számítás, hogy az évezred legnagyobb tudományos felfedezése pont most fog megtörténni, a szemed láttára?

– Ha így érzed, a következő komppal talán hagyhatnád is itt ezt az egészet? – kérdezett vissza Carr, és a furcsálkodó pillantásokból leszűrte, hogy ismét elrontotta a mondat szerkezetét. Gondolatban meg is jegyezte, hogy érdemes lesz ellenőriznie a tizoférgeit.

– Zöldfűlű! – mormolta Bensin az orra alatt gúnyosan.
– Rátapintott a lényegre – jegyezte meg Danni, mire Bensin tehetetlenül széttárta a két kezét, és otthagyta a játékasztalt.
– Biztos, hogy nem jössz? – kérdezte ezután a nő is Carrtól.
– Élvezem ezt a munkát – válaszolta ő, ezúttal odafigyelve a szavak sorrendjére, és egy kis fészkelődéssel el is kényelmesegett a kapszula ülésében.

Danni nem vitatkozott. Már Carr is tudta róla, hogy tisztelte az elkötelezettségét, mi több, azt kívánta, bárcsak mások is követnék volna a példáját.

Így ment tovább az éjszaka. Bensin Tomri hamarosan elégedetten horkolt egy karosszékből, míg Tee-ubo és Garth nevetgélve vitatkoztak mindenről és semmiről, Danni pedig tovább játszott, de már három gépi játékos ellen.

Azután megtörtént.

Carr megpillantotta a kis pöttyöt a kapszula képernyőjének szélén, de csak a szeme sarkából. Egy pillanatra egész testében lemerevedett, feszülten nézte azt a pontot, azután kicsivel feljebb tekerte a hangerőt.

A pötty újra megjelent, ezúttal ritmusos hangjelzés is kísérte, ami csak egy hajótól jöhetett.

Yomin Carr alig bírt levegőt venni. Ennyi év előkészületet követően...

A yuuzhan vong harcos kirázta a fejéből a figyelmét elterelő gondolatokat. Várt még egy kicsit, hogy igazolódjon a pozíció, az elsődleges vektor, a galaxis előre meghatározott belépési pontja, aztán gyorsan átállította a szatellitányérját az L1-szektorra. Ezzel nyert pár órát ezen a képernyőn. Felnézett a főképernyőre, amire a középső kapszula küldte a képet, és megkönnyebbülten látta, hogy a rendszer még egy órán át nem tér vissza a hármas kapszulához. És még akkor sem lesz átfedésben az L25-tel, amin a jel addigra bőven át fog haladni.

Carr még a hangerőt is visszaállította, azután felállt, nyújtózkodott egyet, de a mozgásával magára vonta Danni figyelmét.

– Séta jól... – kezdett el magyarázkodni, de még időben észrevette a rossz szórendet. – Jól jön egy kis séta – helyesbített.

A nő bólintott egyet.

– Úgyis nagy a csend – mondta. – Akár ki is hagyhatod a műszakod hátralévő részét, ha akarod.

– Nem – felelte Carr. – Csak... csak kinyújtóztatom kicsit a tagjaimat.

Danni ismét bólintott, és visszafordult a játékhoz, Carr pedig kiment a teremből. Amint a vezérlő ajtaja becsukódott mögötte, levette kemény bakancsát, és rohanni kezdett.

A szállására érve állt egy ideig, amíg a lélegzetvétele újra egyenletes lett. Nem lett volna jó, ha a végrehajtó zaklatottnak látja.

Emlékeztetnie kellett magát, hogy ugyanez a szörnyű emberi álcára is igaz volt. Nem beszélve arról, hogy az emberekre általában véve nem volt jellemző a megfelelő testfestés vagy az öncsonkítás, amivel kimutatták a hitüket egy arra érdemes panteonban. Az emberi szemek alatt nem volt olyan vonzó, kékes táska, és az emberi homlok lapos volt, nem olyan ízlésesen lejtős, mint a yuuzhan vongoké. Nem, Yomin Carr, a Vong Praetoriátus előretolt ügynöke még mindig alig bírta elviselni ezeknek a hitetleneknek a látványát.

Levette a ruháit, és odaállt az egész alakos tükör elé a szobája oldalfalán. Szerette végignézni ezt, a vizuális ingerrel is erősítette a nagyszerű kínokat.

Felnyúlt az orrához, az orrcimpája mögötti kis bemélyedéshez, és az ujjával megkaparta a szinte láthatatlan varratot a bal orrcimpája hátsó részén, az oogliith maszkoló kontaktpontján. Az érintésére érzékeny, jól betanított lény azonnal reagált.

Carr összeszorította a fogait, és össze kellett szednie minden akarateréjét, hogy leküzdje a remegését, miközben a maszkoló kihúzta ezernyi kis csápját a pórusaiból, legurult az orráról, és leválasztotta magát az arca két oldaláról. Azután az álláról, a nyakáról és a mellkasáról is, hamis bőrként hámlott le róla, míg végül Carr kiléphetett belőle.

A maszkoló szipogó, szörcsögő hangokat hallatva elcsúszkált a padlón egy sötét rekesz felé, miközben Carr visszaállt a tükör elé, csodálta a valódi külsejét, feszes izmait, a tetoválásai mintáját, ahogy magas rangú harcost jelezve majdnem elborították a testét, és persze leginkább a szándékos torzulásait, a törött orrát, a sarkánál továbbhasított száját, a felvágott szemhéját. Így, díszes tetoválásaiban és öncsonkításai teljes pompájában, készen állt megszólítani a végrehajtót ebben a mindennél fontosabb ügyben.

A helyiség egy másik falához, a szekrényéhez lépett, de anyyira remegett mindene, hogy alig bírta beütni a nyitókódot. Végül sikerült, és ahogy a felső rész ajtaja felhúzódott, a benne lévő tálca kiemelkedett a rajta lévő, barna szövettel letakart, golyószerű dologgal együtt.

Carr óvatosan levette a szövetet, és a gömbszerű villipekre nézve eltűnődött. Majdnem a bal oldalit választotta, amelyik Da’Gara prefektus villipjéhez csatlakozott, de ismerte az eljárásrendet, és nem akart engedetlen lenni.

Úgyhogy inkább a jobb oldalit választotta, gyengéden végigsimított barázdált felszínén, amitől életre kelt az egyetlen megszakítás az egybefüggő, membránszerű szöveten, egy szemgödörre hasonlító lyuk.

Carr tovább simogatta a lényt, hogy felébressze a tudatilag hozzá kapcsolt másik villipet is majdnem fél galaxissal arrébb. Amint megérezte a húzást a másik lény felől, rögtön tudta, hogy a végrehajtó hallotta a hívását, és épp hasonlóképpen felébresztette a saját villipjét.

A lyuk közepén összerándult, és Carr elrántotta onnan a kezét, mielőtt újra kitágult, a korábbiánál szélesebbre. Azután, szinte kifordulva, a villip a végrehajtó fejéhez hasonló alakot vett fel.

Yomin Carr tiszteletteljesen meghajolt.

– Itt az idő – mondta. Örült, hogy ismét használhatja az anyanyelvét.

– Elcsendesítetted az állomást? – kérdezte a végrehajtó.

– Most kezdem – válaszolta Carr.

– Hát kezd! – mondta a végrehajtó, tipikus fegyelemmel a hangjában, és a bejövő jellel kapcsolatos egyetlen részletre sem rákérdezve bontotta a kapcsolatot. Carr villipje visszaváltozott önmagává, és ismét nem tűnt többnek egy barázdált, membrán-szerű felszínű golyónál.

A harcosnak ismét le kellett küzdenie a kényszert, hogy a másik villipet is használja. Emlékeztette magát, hogy gyorsan kell cselekednie, mert a végrehajtó nem tűrte sem a késlekedést, sem a hibákat ezen a kritikus ponton. Egy másik szekrényből elővett egy kis bőrröndöt, kétszer megcsókolta és rövid imát mormolt fölötté, mielőtt kinyitotta. Egy kis lény szobra ült benne – Yomin Carr és a yuuzhan vong harcosok számára a leggyönyörűbb lényé. A teste egy agyra hasonlított, egyetlen, nagy szemmel és csücsörítő szájjal. Ebből a testből számos csáp nyúlt ki, némelyik vastag volt és rövid, mások vékonyabbak és hosszabbak.

Yun-Yammka, a Pusztító, a yuuzhan vongok háborúistene.

Carr ismét imádkozott, elmondta Yun-Yammka teljes litániáját, gyengéden megcsókolta a szobrot, azután visszatette a bőrröndöt a szekrénybe, a helyére.

Csupán bőr ágyékkötőt viselt, ahogy harcos népe tagjai tették a tisztább időkben, a hajnalkorban, megmutatva gyönyörű tetoválásait és feszülő izmait. Csak a coufét vette magához, ezt a nyersen egyszerű, de végletesen hatékony tört kétélű, enyhén hajlított pengével, amit a yuuzhan vong hajnalkorában még áldozati ceremóniákhoz használtak. Carr szerint ez ünnepi alkalomnak számított, ezért a fegyver illet a küldetéséhez, amivel összekapcsolhatta az előretolt erőt a tényleges invázióval. Kidugta a fejét a folyosóra, azután elindult a komplexumban, csupasz talpa suttogásnál is halkabb zajt keltett. Tudta, hogy az emberi álcája nélkül nehéz lesz kijutnia, de azzal is tisztában volt, hogy ha a maszkoló nélkül látják, egyáltalán nem ismerik fel benne az addigi munkatársukat. Ráadásul, ha meglátják, leg-

alább lesz oka megölni valakit, ami megfelelő áldozat lett volna Yun-Yammkának ezen a fontos éjjelen.

Odakint hűvös volt, de ez csak felélénkítette Carrt. A vére zubogott az izgalomtól, a küldetés veszélyességétől és annak felismerésétől, hogy a Nagy Doktrína végre megvalósul a gyakorlatban. A falhoz futott, sietősen felmászott egy létrán, át a tetőn, és gondolkodás nélkül leugrott a megtisztított részre a fal előtt.

A vöröstarajos kaguár távoli üvöltésétől meg sem torpant. Bár annak a lénynek az elemébe került, vadászként tekintett saját magára is. Egy kicsit még remélte is, hogy az egyik 140 kilós állat a maga tízcentis fogaival, hosszú karmaival és bunkó keménységű kicsontosodásban végződő farkával megtalálja, és jó kis testmozgással szolgál a rejtőzködés tunya napjai után. Készen állt egy ilyen kihívásra. A vére lüktetett, a szíve hangosan dobolt, és egy borzalmas küzdelem csodálatosan felszabadító lett volna.

Máris elindult volna, hogy találkozzon a vöröstarajos kaguárral, de emlékeztette magát, hogy nem volt erre ideje. Egyenesen a magas gerendatoronyhoz rohant, az egyetlen építményhez a telep falain kívül. Végignézett a vastag kábelén, ami a telepből a fém alkalmazhatóság tövéhez tartott, és majdnem nekilátott, hogy elvágja a couféval.

Ám rájött, hogy azt túl könnyű lenne megjavítani, úgyhogy felnézett, még feljebb. A fémgerendák között nem voltak túl nagyok a rések, úgyhogy Carr felhágott rájuk, kapaszkodott és taposott, kidolgozott izmai dühödten dolgoztak, gyorsan vitték felfelé a száz méter magas tornyon. Nem nézett le, nem félt, sosem félt, csak az elosztódobozra és a kábelekre összpontosított.

Hideg szél csapott le rá. Ez adott neki egy ötletet, úgyhogy amikor felért, finoman állt az elosztódoboznak, egyesével feszítette ki a szegecsket, a csavarokat kicsavarta. A többiek, ha eljutnak egyáltalán idáig a javításokkal, azt fogják hinni, hogy a folytonosan fújó szél és a gyakran viharos belkadani időjárás rongálta meg.

Miután meggyőződött róla, hogy tönkretette a kapcsolatot, Carr elindult lefelé a torony oldalán, ismét a lehető leggyorsab-

ban, közben arra gondolt, hogy a bejövő jel már az L10 közelében járhat. Az utolsó pár méteren már inkább leugrott, kigurulta a lendületet, a vastag kábel mellett állt fel. Ezúttal nem tudott ellenállni, pedig tudta, hogy ezek csak kommunikációs kábelek voltak, nem vittek létfontosságú áramot. A fogai közé vette az egyiket, és hevesen rágni kezdte, perverz örömét lelte a fájdalomban, ahogy átjutott a szigetelésen, és szikrák pattantak szét a szájában, elborították az arca alsó részét.

Találják csak meg, javítsák csak meg, gondolta. Azután majd visszamennek, és rájönnek, hogy a rendszer továbbra sem működik.

A harcos maradandóan eltorzult, féloldalas és véres szájjal, állal és az orrcimpája mellett mindkét oldalon feltépett arccal indult vissza a telepre, de hamar megtorpant, amikor mozgást érzékelt a földön a közelben. Lehajolt, le is térdelt, azután szélesen elmosolyodott, amikor megtalálta a vörösesbarna bogarat kampós csáprágókkal és egyetlen, csőszerű nyelvvel.

– Kis kedvencem! – suttogta, mert mióta eljött a Belkadanra, mióta elhozta őket a Belkadanra, nem látta ezt a fajta bogarat, és örült, hogy ilyen messzire eljutottak a bolygó felszínén.

Danni Quee hamarosan megtudhatta, miért keveredtek szokatlan árnyalatok a drága naplementéjébe.

Carr letette a dweebitet, és – emlékeztetve magát a késés veszélyeire – visszaroht a telepre, egyetlen, nagy ugrással felkapaszkodott a három méter magas fal tetejére, a túloldalon leugorva pedig visszaroht a főépületbe, ahol csendben lépdelt az elsötétedett folyosókon. A saját szobájához érve odament az egyik szekrényhez, és előhívta az ooglith maszkolót, hogy újra magára parancsolja.

A lény beborította, és ezernyi apró csápjával belefúrta magát a bőrébe. A fájdalom a legkiválóbb fajtából származott, minden tagjára kiterjedt, és ő újra meg újra élvezettel remegett meg tőle. Gyorsan belepillantva a tükörbe látta, hogy az álcája ismét teljes volt.

Ezután elővett még egy kis dobozt, és óvatosan levette a te-
tejét. Egyetlen tekergőző lény volt benne, egy kis féreg. Carr
felemelte a dobozt a füléhez, megbillentette, mire az apró lény
azonnal odamászott, hogy elhelyezkedjen a hallójáratában.
Carr még be is nyúlt az egyik ujjával, hogy a tizoféreg biztosan
elég mélyen legyen. Egyúttal ezzel jelezte is a lénynak, hogy
elkezdhet dolgozni. A következő másodpercben meg is érezte
az enyhe rezgéseit. A tizoféregdekódolók voltak, a yuuzhan
vong alkímisták arra tenyésztették ki őket, hogy tolmácsolja-
nak nekik más nyelvekről. Apró termetük ellenére hatalmas
mennyiségű információt tudtak eltárolni és tudatküszöb alatt
sugározni. Így, miközben Yomin Carr elhagyta a szobáját, egy
újabb leckét hallgatott a galaxis legáltalánosabban használt
nyelvről.

Pár perc múlva visszaért a vezérlőbe, ahol Tee-ubo és Garth
nyugtalanul álltak egymás mellett a hármaskapszulánál, miköz-
ben Danni épp átállította a négyest ugyanoda, ahová a hármask
nézett.

– Yomin! – kiáltott oda a nő. – Gyere gyorsan! El se hiszem,
hogy pont te maradtál le erről!

– Miről maradtam le? – kérdezte Carr.

– A jelről! – válaszolta Danni izgatottságtól elakadó lélegzet-
tel.

– Statikus zörej? – kérdezte Carr odasietve hozzájuk.

És igen, ott volt a képernyőn, hangjel is tartozott hozzá,
tisztá jelet fogtak valami hatalmasról, ami a peremen keresztül
épp berepült a galaxisba.

– Extragalaktikus – jelentette ki Danni határozottan.

Carr behajolt a nő mellé a kapszulába, hogy megnézzé a mű-
szereket, az adatokat, kiszámítsa a vektorokat, bár természetesen
már tudta, hogy Danni egyszavas leírása pontos volt. Nagy ko-
molyan ránézett, és bólintott egyet.

Bensin rontott be a terembe a csapat több másik tagjával
együtt, és hamarosan mind a tizenöten ott voltak, ráállították

a kapszulákhoz tartozó szatellitányérokat az érkező hajóra, számítógépesen felerősítették a jelet, összehasonlították a milliányi másikkal az adatbázisokban, hogy a lehető legtöbb nézőpontból megvizsgálják, mi úszhatott be az imént a galaxisba.

Azután kiszámítható módon elkezdtek vitatkozni. Yomin Carr még mindig elcsodálkozott rajta, hogy az emberek milyen sokat tudtak vitatkozni gyakorlatilag bármin, és ez a megfigyelése megerősítette a hitét a saját társadalma szigorú hierarchiájában. Ő maga sosem kérdőjelezett volna meg egy prefektust, aki sosem kérdőjelezett volna meg egy főprefektust olyan módon, ahogy ezek a bolondok vitatkoztak Dannival.

Soha, és Carr szentül hitte, hogy az urai ezt fogják kihasználni.

Eleinte a vita a bejövő égitest összetételéről szólt. Mivel nem sugárzott felismerhető technológiai jeleket, senki sem értelt amellett, hogy hajó is lehet. Inkább egy aszteroidának tartották, ami valahogy megtalálta az utat a galaxisok közti nagy ürességben, valahogy áthatolt a turbulencián, ami a tudósok egy része szerint elméletileg ott rejtett a galaxis körüli kis, üres sávon túl, és valahogy még lendületet is kapott, talán mert valahol útközben túl közel haladt el egy nagyobb gravitációs középpont mellett. Ez a hit, hogy csupán egy extragalaktikus kódarab érkezett – sőt, talán egy kódarab a saját galaxisukból, ami valahogy kiszabadult, de a tömegvonzás visszahozta –, nem csökkentette az általános izgatottságot. Eddig még soha senki nem látott bizonyítékot extragalaktikus betörésre, magáról az eseményről nem is szólva. Számos tudós szerint ilyen betörés eleve nem volt lehetséges. Az utóbbi évtizedek során több bátor felfedező és néhány hatóságoktól üldözött, kétségbeesett törvényenkívüli is kirepült már a turbulenciába a galaxis peremén túl, de azóta senki sem halott róluk. Itt lehetett a válasz. És az újabb kérdések is. Milyen anyagokat tartalmazhatott az aszteroida? Lehetett-e rajta bármilyen jele az életnek? És ha egyszer elfogják és megvizsgálják, az aszteroida az univerzummal kapcsolatban

is adhat majd válaszokat, vagy talán az univerzum születésével kapcsolatban, vagy talán csak sok-sok újabb kérdést vet majd fel, köztük néhány olyat is, ami lehatol az aktuális fizikai ismeretek gyökeréig?

Azután a vita átcsúszott egy kevésbé alapvető, de nem kevésbé ellentmondásos témára. Ez azzal kezdődött, hogy Bensin megjegyezte, összeállítana egy bejelentést, amit elküldenek az ExGal parancsnokságának.

– Még ne! – ellenkezett egy másik tudós hevesen.

– Muszáj szólnunk nekik – erősködött Bensin. – Minél előbb ki kell oda küldeni olyan gyors hajókat, amik el tudják fogni, hogy megvizsgálhassuk.

– Miért? El fog menni? – vágott vissza a másik férfi gunyosan.

– Már itt van a galaxisunkban, követhetjük a túlsó peremig is, ha kell – jegyezte meg másvalaki.

– Nem vagyunk autonóm egység – emlékeztette a többieket egy nő, Lysire.

– Nem vagyunk? – kérdezett vissza valaki.

– De valóban tudjuk, hogy mit követünk nyomon? – vetette fel Yomin Carr, mire mindenki felé fordult, a többség hitetlenkedve nézett rá. – Tudjuk? – kérdezte újra nagy komolyan.

– Valamit, ami a galaxison kívülről jött – válaszolta valaki.

– Sosem ezzel értettem egyet – mondta Carr, mire páran ismét furán néztek rá.

– Ezt nem tudjuk biztosan – mutatott rá Danni, egyértelműen Carr mellé állva a véleménykülönbségek terén. – Már megegyeztünk abban, hogy akár egy olyan aszteroida is lehet, ami valahogy kijutott a mi galaxisunkból, vagy majdnem kijutott, és visszafordult.

– Valóban a mi galaxisunkból is lehet valami – folytatta Carr, gondolatban jót mosolyogva a megjegyzés ironiáján és a „mi galaxisunk” kettős jelentésén. – Ami azt illeti, szerintem nagyon valószínűleg csak ennyi.

– Mire akarsz kilyukadni? – kérdezte Bensin felháborodva.

– Kilyukadni? – ismételte meg Carr, de főleg csak azért, hogy időt nyerjen, és a tizoféreg segítségével kitalálja, mit jelentett ez a furcsa kifejezés. – Oda lyukadok ki, hogy nem tudjuk, hogy extragalaktikus volt-e valaha – válaszolta végül.

– Te is láttad a vektort – érvelt Bensin.

– Ugyancsak láttam – válaszolta Carr. – Egy vektort, ami visszatéréshez is tartozhat.

– Ez abszurd! – csattant fel Bensin.

– Hogyhogy nem láttuk kifelé menni? – kérdezte valaki.

– Nem tudjuk, hogy nem láttuk. – Carr felemelte az egyik kezét, hogy elejét vegye a további támadásoknak. – Csak annyit mondok, hogy teljesen biztosnak kell lennünk benne, mielőtt riasztjuk a galaxis többi részét.

– Amúgy is bármilyen bejelentésünk előbb lesz nyilvános információ, minthogy eljusson az ExGal parancsnokságához – jegyezte meg Danni egyetértően.

– Igen – helyeselt Carr –, aztán még felfedezhetjük, hogy a jel nem több egy meghibásodásnál a nyomkövető rendszerünkben, vagy egy darab használhatatlan űrszemét visszapattanva be és ki a galaxisunkból, és mennyire látszunk majd intelligensnek az ExGal ítélkező parancsnoksága szerint.

– Ez jóval fontosabb, mint mi – válaszolta Bensin, oda sem figyelve az összekeveredett szavakra.

– Ez igaz – értett egyet Danni ezzel is. – De úgy raktak ki ide, hogy függetlenül működjünk. Talán Yominnak igaza van. Ha túl korán értesítjük az egész galaxist, bolondnak nézhetnek.

– És egy ilyen hiba, ami miatt mozgósítják a fél flottát, árthat az ExGal finanszírozásának – bólintott Tee-ubo.

– Még ha igazunk is van, és ez valami, ami kiszabadult, azután visszatért, vagy még ha valami is egy másik galaxisból vagy a feltételezett ürességből a galaxisok között, készen állsz a bejelentésére? – kérdezte Carr egyenesen Bensintől.

A másik férfi értetlenül meredt rá.

– Azt akarod, hogy seregnyi köztársasági tudós és talán pár Jedi is felbukkanjon? – kérdezte Carr gúnyosan. Néhány arcki-fejezés arra utalt, hogy a többiek nem egészen értették, milyen kapcsolat lehetett az esemény és a Jedik között, de Carr nem hagyta, hogy ez lelassítsa. Már belemelegedett a magyarázatba. – Ez a mi nagy pillanatunk. Ezt kerestük meg a hónapokat feláldozva az életünkéből, a többségetek éveket is, és ezen a nyomorult helyen gürcölve. Legalább azzal tartozunk magunknak, hogy elkerüljük a szégyent, vagy biztosítjuk az érdemünket, ha mégis extragalaktikus. Hogy elkezdjük az első hivatalos tanulmányozást. Feltérképezzük, honnan jöhetett, hogy meggyőződünk róla, hogy nem visszatérő. És feltérképezzük a jelenlegi pályáját, hogy megtudjuk róla, amit lehet.

– Ez az, zöldfülű! – vigyorodott el Garth.

A vita ugyanolyan hirtelen ért véget, ahogy elkezdődött. Danni támogatta Yomin érveit, és ezzel még Bensin sem tudott szembeszállni.

Carr ismét mosolygott magában. Ha a gyakorlati érvek nem váltak volna be a makacs, alantas eretnekekkel szemben, elég volt a túlzott büszkeségükre játszani. Végignézett a tudósokon, látta rajtuk az izgatottságot, a megkönnyebbülést és az elégedettséget. Ha tudták volna!

Több mint fél galaxissal arrébb Nom Anor csendben ült a villipje előtt, és az ügynöke, Yomin Carr szavain gondolkodott.

Hát elkezdődött.